

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 14.Gf.40.132/2023/8/II.

A felperes:

felperes1 Korlátolt Felelősségű Társaság
cím1

A felperes képviselője:

dr. Stefánkovics Ildikó ügyvéd
cím2

Az alperes:

alperes1 Zártkörűen Működő Részvénytársaság
cím3

Az alperes képviselője:

dr. Mocsai Gellért ügyvéd
cím4

A per tárgya: tisztességtelen piaci magatartás

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 16.G.40.082/2021/45-I.

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltségre vonatkozó rendelkezéseket részben megváltoztatja, az alperes perköltségét 7.907.344 (hétmillió-kilencszázhétezer-háromszáznegyvennégy) forintra felemeli, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 (egymillió) forint ügyvédi munkadíjból és 392.000 (háromszázkilencvenkétezer) forint csatlakozó fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak 60 (hatvan) napon belül az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlája javára 2.500.000 (kétfélmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.

[1] A felperes keresetében kérte kötelezni az alperest 81.013.618 forint és annak 2020. december 31-től járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére tisztességtelen verseny tilalmának megszegésével okozott kártérítés jogcímén. Igényét a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 2. §-ára, az 5. §-ára és a 86. § (2) bekezdés e) pontjára, továbbá a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:137. §-ára, a 6:519. §-ára, a 6:520. §-ára, a 6:521. §-ára, a 6:522. §-ára, a 6:527. §-ára, a 6:532. §-ára és a 6:155. § (1) bekezdésére alapította. Tényként adta elő, hogy az alperes gyártóként a kizárólagos forgalmazóként eljáró felperesi társaság vevőjéhez, a cég1 Kft.-hez (a továbbiakban: cég1) olyan közvetlen felhívást intézett, hogy az a felperessel fennálló gazdasági kapcsolatát bontsa fel, és helyette azonos terméket az alperestől vásároljon. A Tpvt. 5. §-a szerint tilos bojkottfelhívása eredményre is vezetett, amellyel összefüggésben 2020. évben 81.013.618 forint haszna maradt el. Az alperes magatartásának jogsértő jellege a Tpvt. 2. §-a szerint is megállapítható, hiszen a fentiekben írt módon lényegében kizárította a cég1 irányában fennállt szállítási jogviszonyból és a gyártási keretszerződés jogellenes felmondását követően a felperesi megrendeléseket nem fogadta. Azzal is érvelt a kereset, hogy az alperes a Ptk. 6:137. §-a szerint megszegte a kizárólagos forgalmazás tárgyában létrejött megállapodást, ezért köteles megtéríteni az azzal összefüggésben okozott kárt.

[2] A felperes a fentiekkel azonos ténybeli alapon kérte továbbá az alperes kötelezését 2021. január 1-jétől kezdődően 2027. január 1-jéig havi 6.751.134 forint, összesen

486.081.708 forint és az aktuális havi részletek után minden hónap 1-jétől járó törvényes kamatok megfizetésére elsődlegesen a tisztességtelen verseny tilalmának megszegésével okozott kártérítés jogcímén. Másodlagosan általános kártérítés címén kérte a kötelezést. Hangsúlyozta, hogy a 2018. január 30-i keretszerződés és a 2020. február 26-i alperesi szándéknyilatkozat (a továbbiakban: Szándéknyilatkozat) alapján kizárólagos forgalmazói jogosultság illette meg az alperes által gyártott ásványvizek vonatkozásában.

[3] Kérte továbbá a felperes 3.024.000 forint gazdagodás megtérítésére kötelezni az alperest a Tpv. 6. § és 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján. Hivatkozása szerint az alperes jellegbitorlást valósított meg, amikor felperesi EAN-kóddal (vonalkóddal) ellátott 393.120 palack termék2 márkájú ásványvizet adott el a cég1nek.

[4] Sérelemdíj címén – a Tpv. 3. §-ára és a 86. § (2) bekezdésére, valamint a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, a 2:45. § (2) bekezdésére, a 2:52. §-ára hivatkozással – 1.500.000 forint és annak 2020. augusztus 17-étől járó törvényes kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kérelmének ténybeli alapjaként azt állította, hogy az alperes az üzleti partnereknek írt levelében alaptalanul fizetéseképtelenséggel vádolta meg, és ezt a valótlan ténytet hamisan tüntette fel az üzleti kapcsolatuk megszakadásának okaként.

[5] A tisztességtelen verseny tilalmába ütköző magatartás jogkövetkezményeként a Tpv. 86. § (2) bekezdés f) pontja alapján adatszolgáltatásra is kérte kötelezni az alperest az általa a felperesi üzleti partnerek felé 2020. augusztus 17-étől teljesített ásványvíz értékesítések vonatkozásában.

II.

[6] Az alperes kérte a kereset elutasítását, vitatta, hogy a tisztességtelen verseny tilalmába ütköző magatartást tanúsított volna. Rámutatott, hogy a felperes meg sem jelölt konkrét bojkottfelhívást, a 2018. január 30-i keretszerződés pedig a felperes termék1 márkájú termékére vonatkozott és nem biztosított kizárólagos forgalmazói jogosultságot. Sem jogszabályi, sem szerződéses rendelkezés nem korlátozta gyártóként abban, hogy akár a cég1, akár más gazdasági szereplő részére bármilyen, általa gyártott terméket értékesítsen. A keretszerződés felmondását követően nem volt köteles teljesíteni a felperes termék1 ásványvízre vonatkozó megrendeléseit. Szerződéses jogviszony hiányában a cég1 saját márkás – termék2 – ásványvizét sem volt köteles gyártani a felperes megrendelésére. A Szándéknyilatkozat sem biztosított a felperes számára kizárólagos forgalmazói jogot, az még az ajánlati kötöttség szintjét sem érte el; nem tartalmazza azokat a kritériumokat, amelyek alapján szerződésnek lehetne elfogadni; ha mégis ajánlatnak minősülne, akkor azt a hatályosulását megelőzően visszavonta. Arra is hivatkozott, hogy a cég1 a saját márkás termékeit az üzletpolitikája szerint a gyártótól rendeli meg, így a Szándéknyilatkozat lehetetlen szolgáltatásra irányul, ezért a Ptk. 6:107. § (1) bekezdése alapján semmis. Állította azt is, hogy a felperes jogellenes fenyegetéssel vette rá a Szándéknyilatkozat aláírására, ezért az a Ptk. 6:91. § (2) bekezdése alapján érvénytelen. Hangsúlyozta, hogy nem törekedett a felperes kizorítására, semmilyen ráhatása nem volt a felperes és a cég1 közötti jogviszony

megszűnésére; a cég1 2020. évben – a felperes által sem vitatottan – több megrendelést is adott a felperesnek, aki azonban azokat nem teljesítette, így kizorítása fogalmilag kizárt.

III.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította és felhívta a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg 1.500.000 forint feljegyzett eljárási illetéket, továbbá kötelezte, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 3.007.344 forint perköltséget.

III.1.

[8] Határozatának indokolásában a fellebbezés szempontjából releváns tényként állapította meg, hogy a felperesi társaság a termék1 védjegy birtokosa; saját kúttal, önálló ásványvízgyártási kapacitással nem rendelkezik. Az alperes az ásványvízpiacon gyártóként és szállítóként is jelenlévő cég, a kútnév1 kút (a továbbiakban: kútnév1 kút) tulajdonosa, a termék3 védjegy birtokosa. A felperes mint megrendelő és az alperes mint szállító 2014. május 22-én szállítási keretszerződést kötöttek 5 évre egyedi (termék1 védjeggyel ellátott) címkés ásványvíz palackozására a kútnév1 kútból.

[9] A felek 2016. március 30-án határozatlan idejű gyártási keretszerződést kötöttek, majd jogviszonyukat a 2018. január 30-i keretszerződésben módosították, melynek értelmében az alperesi gyártó a felperesi forgalmazó termék1 védjeggyel ellátott ásványvíz termékeinek palackozását vállalta havi 450.000 palack mennyiségben. Rögzítették azt is, hogy az alperes a kútnév1 kút tulajdonosaként a korszerű gyártási és töltési kapacitását hosszútávra felajánlja a felperes részére. A szerződést a felek szerződésszegés esetén felmondhatták; a felmondást írásbeli felszólításnak kellett megelőznie, mellyel 45 napos türelmi idővel a szerződésszegés abbahagyására kellett felszólítani a szerződésszegő felet.

[10] A cég1 mint megrendelő a felperessel mint szállítóval 2019. június 3-án szállítási keretszerződést kötött 2019. december 31-ig tartó határozott időtartamra, melynek keretében 1,5 literes kútnév1 ásványvízre adhatott megrendeléseket in and out rendszerben. 2019. év folyamán a cég1 a saját márkás termék2 ásványvízre és a termék1 ásványvízre is adott megrendeléseket ugyanilyen rendszerben.

[11] Az alperes 2019. december 3-án tájékoztatta a felperest, hogy az éves kapacitásának (3,5 millió db/hó) csak a 20%-át (havi 668.000 palack) értékesítette, egyúttal kérte, hogy a 2020-ra vonatkozó mennyiséget havi bontásban közölje; tájékoztatta továbbá, hogy ha csak részben tudja a gyártókapacitást lekötni, más vevők számára is fel fogja ajánlani termékeit. A felperes a 2019. december 13-i – a cég1vel történt egyeztetést követő – válaszában 2020-ra összesen 23.178.960 palack 1,5 literes ásványvíz, valamint márciustól október hónapig havi 342.144 palack 0,5 literes ásványvíz megvételére tett szándéknyilatkozatot.

[12] 2019 decemberében a cég1 akkori beszerzője gyárlátogatást tartott az alperes ceglédi gyárában, melynek során észlelte, hogy a saját márkás termék2 ásványvizének gyártója az alperes. Ezután 2020. február 13-án tájékoztatta a felperest, hogy belső szabályzataira tekintettel a termék2 ásványvizre a továbbiakban nem ad neki megrendelést.

[13] Az alperesi gyártó 2019. év vége és 2020. év eleje között 26 teherautónyi termék2 ásványvizet szállított a cég1 megrendelése alapján; az ásványvizek címkéjén a felperes által generált EAN-kód (vonalkód) szerepelt; a felperes jelzését követően a szállítmánnyal kapcsolatos számlákat ő bocsátotta ki és a vételár a részére megfizetésre került. 2020 februárjától az alperes közvetlenül szállította a cég1 részére a termék2 és termék3 ásványvizeket in and out rendszerben.

[14] 2020. február 26-án az alperes vezérigazgatója – személy1 – a felperes tagja – személy2 – jelenlétében aláírta a Szándéknyilatkozatot, melyben kijelentette, hogy a nyilatkozat aláírásának napjától a cég1, annak leányvállalatai és megbízottjai részére saját gyártású ásványvizet – különösen, de nem kizárólagosan termék2 márkánév alatt – kizárólag a felperes vevőn keresztül értékesít; vállalta erről a cég1 értesítését. Az alperes a 2022. február 27-i e-mailben tájékoztatta a cég1-t, hogy a peres felek között hosszútávú együttműködés áll fenn, a felperes az alperesi termékek kizárólagos forgalmazója, melyre tekintettel kérte, hogy a megrendeléseit a felperesen keresztül tegye meg; felmondta továbbá a cég1 termék3 márkájú ásványvizre vonatkozó megrendelését és kérte, hogy helyette a felperes termék1 márkájú ásványvizét rendelje meg a felperestől; az üzenet tartalmazta azt is, hogy az alperes 2019 decemberében kereste meg a cég1-t, hogy részére közvetlenül szállíthasson ásványvizet. A felperes az alpereshez 2020. március 2-án érkezett nyilatkozatával a Szándéknyilatkozatot elfogadta. Az alperes a felpereshez 2020. március 5-én érkezett nyilatkozatával a Szándéknyilatkozatot visszavonta.

[15] A cég1 és a felperes 2020. március 17-én 2020. december 31-ig tartó határozott időre keretszerződést kötöttek a felperes által gyártott, előállított vagy forgalmazott áruk szállítása tárgyában.

[16] A felperes 2020. május 5-én 200.000.000 forint kártérítés megfizetésére szólította fel az alperest egyebek mellett arra hivatkozással, hogy alperesi közvetlen szállítások miatt 2020-ban 160.014.885 forint az elmaradt haszna, míg 2021-2024. évekre 320.029.770 forint kieső bevétellel számol. Az alperes 2020. május 8-án felszólított a felperest, hogy a 15.209.945 forintos lejárt tartozását 45 napon belül rendezze, ellenkező esetben a 2018. január 30-i keretszerződést felmondja. Az alperes a válaszában beszámította a követelést a kártérítés iránti igényébe. A felek ismételt levélváltását követően az alperes a 2020. július 1-jén hatályosult nyilatkozatával a 2018. január 30-i keretszerződést felmondta, majd tájékoztatta a felperest, hogy a felmondást követően leadott megrendeléseit előre utalás esetében teljesíti. A felperes vitatta a felmondás jogszerűségét.

[17] Az alperes 2020. július 9-én ismételten felszámolás előtti fizetési felszólítást intézett a felpereshez, majd a 2020. augusztus 17-i levelével megkereste a cég2 Kft.-t. Tájékoztatva, hogy az üzleti kapcsolata a felperessel – annak fizetéseképtelenségére tekintettel – megszakadt, egyben bemutatta saját márkás termék3 termékcsaládját. A tájékoztatás arra is kiterjedt, hogy a leendő vevőnek lehetősége van saját márkás (vagy egyéb egyedi címkés) ásványvíz megrendelésére a kútnév1 kútból, melyből a termék1 is palackozásra kerül. 2020. augusztus 27-én a felperes jelzésére az alperes a cég2 Kft.-hez intézett tájékoztatásának “Mivel a cég3 Kft.-vel a partneri kapcsolat a vevő fizetéseképtelensége miatt megszakadt” szövegrészét “a cég3 Kft. és a cég4 Zrt. közötti partneri kapcsolat a cég3 Kft. részünkre történő nem fizetése következtében szakadt meg, jelentős tartozását a mai napig nem egyenlítette ki” szövegrészre pontosította.

[18] A cég1 2020 májusától nagyságrendileg 500.000.000 forint értékben rendelt termék2 saját márkás ásványvizet a felperestől, aki a megrendeléseket visszamondta. 2020. szeptember 17-én tájékoztatta a cég1-t, hogy új ásványvízgyártóval kötött szerződésére tekintettel 2020. szeptember 28-ától, illetőleg 2020. október 19-étől képes a megrendelések teljesítésére. A cég1 2020. szeptember 25-én a felperessel kötött szállítási keretszerződését felmondta a felperes nemteljesítésére hivatkozással.

III.2.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes intézett-e tisztességtelen bojkottfelhívást a felperesi társasággal szemben. Megállapította, hogy a felperes a Tptv. 5. §-a szerinti szándékos és célzott magatartást, felhívást megjelölni nem tudott, az alperes 2020. február 27-i, a cég1-nek címzett elektronikus levelét kérte akként értékelni, hogy abból a korábbi bojkottfelhívás a vele gazdasági kapcsolatban álló cég1 részére megtörtént. A hivatkozott e-mail szövegéből azonban nem lehetett következtetni bojkottfelhívásra és annak elismerésére sem; a 2019 decemberében (helyesen: májusában) megküldött alperesi e-mail sem tartalmazott bojkottfelhívást, az nem volt más, mint az alperesi gyártó bemutatkozása és annak felajánlása, hogy a saját márkás termék3 termékének, valamint a cég1 saját márkás termékének gyártását vállalja. A bojkottfelhívást nem támasztotta alá a cég1 nyilatkozata és a tanúként meghallgatott tanú1 és tanú2 tanúvallomása sem. Az alperesi törvényes képviselők is úgy nyilatkoztak, hogy a cég1-vel kiépített üzleti kapcsolatuk nem irányult a felperes gazdasági kapcsolatának ellehetetlenítésére, melyet tanú3 tanúvallomása is alátámasztott. tanú4, tanú1 és tanú2 előadták azt is, hogy a felperesről kiderült, hogy valótlan adatokat tüntetett fel a szállítói nyilvántartáson, mivel a gyártói státusza nem volt valós, ami a telephelyi gyárlátogatáskor derült ki. A gyárlátogatás nem az alperes kezdeményezésére vagy felhívására történt, az a cég1 üzletpolitikájának részét képezte, és a cég még ezen jogsértés után is eleget tett szerződéses kötelezettségének és megrendeléseket adott a felperesnek.

[20] Az első kereseti kérelmét a felperes Tptv. 2. §-ának megsértésére is alapította, ezért az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy az alperes biztosított-e a felperesnek kizárólagos forgalmazói jogot, hiszen a felperes ezen forgalmazói minősége megkerülését állította tisztességtelennek.

Megállapította e körben, hogy a felek közötti gyártási szerződés – a 2018. június 30-i módosításra is figyelemmel – kizárólag a termék1 ásványvízre terjedt ki. Kiemelte azt is, hogy a felek folyamatos gazdasági kapcsolatára tekintettel az alperes a felperes más termékek gyártására vonatkozó egyedi megrendeléseit is fogadta, ám ezek a megrendelések nem tartoztak a keretszerződés hatálya alá, azok egyedi szállítói szerződések voltak. Ezen okból nem volt jogi relevanciája annak, hogy az alperes a gyártási keretszerződést jogellenesen mondta-e fel; a felmondással összefüggésben a felperes nem is terjesztett elő keresetet, így annak jogszerűségét a bíróság nem is vizsgálhatta. Egyébiránt az alperes racionális üzleti döntése volt, hogy a fizetést elmulasztó, és vele szemben kárigényt bejelentő üzletfelével szemben él a szerződésben rögzített jogával. A felperes saját üzleti kockázatának a körébe tartozott, hogy a gyártóval szembeni követelést nem elégíti ki, és emellett a gyártóval szemben jelentős összegű kárigényét bejelenti; az alperes nem volt részese a felperes és a cég1 közötti szerződésnek, a felperes érdeke volt, hogy az abból eredő szerződéses kötelezettségei kielégítéséről gondoskodjon.

[21] A felperes megalapozatlanul állította, hogy a Szándéknyilatkozattal a felek között kizárólagos forgalmazásra irányuló szerződés jött létre az alperes által gyártott valamennyi termékre a cég1 részére történő értékesítés tekintetében. A Szándéknyilatkozat nem minősült szerződéses ajánlatnak a Ptk. 6:64. § (1) bekezdés alapján. Az a felek jövőbeli szerződéses kereteinek a kialakítására irányuló jognyilatkozat, hiszen a célzott forgalmazási jogviszony lényeges kérdéseire nem tér ki, hiányzik belőle a kizárólagosság ellenértéke, a forgalmazni kívánt termékek pontos köre, azok meghatározása, vételára. A Ptk. 6:4. § (1) bekezdés és 6:9. § alapján jognyilatkozatnak minősül, amelynek hatályosulása megtörtént; az alperes nem volt jogosult visszavonni, ahhoz kötve volt a Ptk. 6:5. § (2) bekezdése alapján. Ez azonban a felek szerződéses jogviszonyát nem befolyásolta, kizárólagos forgalmazási szerződést nem hozott létre, hiszen ajánlatként nem volt értelmezhető. A pár nap elteltét követően tett visszavonó nyilatkozatból az következik, hogy az alperes a korábbi nyilatkozatában vállalt, a saját gyártású termékei forgalmazását illetően kizárólagosságot a felperesi társaságnak nem kívánt biztosítani.

[22] Az alperes érvénytelenségi kifogását nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság, ahogy azon hivatkozását sem, hogy a Szándéknyilatkozat lehetetlen szolgáltatásra irányult.

[23] A kifejtettek szerint az alperes a felperes által állított bojkottfelhívást, továbbá a Tpvt. 2. § szerinti tisztességtelen verseny tilalmát sértő magatartást nem tanúsított, ezért a felperes első kereseti kérelme jogalap hiányában nem magalapozott, melyre tekintettel a kereset összecszerűségének és az okozati összefüggésnek a vizsgálata szükségtelen.

[24] A felperes a második kereseti kérelmét az első kereseti kérelmében előadottakkal azonos tényállás alapján terjesztette elő eltérő jogkövetkezmények megállapítását kérve, a felperes ezen kereseti kérelmét a fent hivatkozott indokokkal egyezően utasította el az elsőfokú bíróság. Egyébiránt azt sem látta bizonyítottnak, hogy a felperes, az általa állított vagyoni előnytől elesett.

[25] Hasonlóképpen nem találta bizonyítottnak az alperes jellegbitorló magatartását sem, mivel az EAN-kód nem védjegy, kizárólag olyan európai gyártmánykód, a kereskedelemben széles körben használt vonalkódrendszer, az átlagos emberi szem számára nem értelmezhető kódrendszer, mely az árukra vonatkozó adatok rögzítésére szolgál; kiemelte azt is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a vételárat nem vitásan megkapta, így a kár bekövetkezése ezen okból is kizárt.

[26] A negyedik kereseti kérelemmel összefüggésben az alperesi jogsértő magatartás és az adekvát, jogilag releváns ok fennállta nem bizonyított. A felperes nem igazolta, hogy az alperes a cég2 Kft.-n túl bármely más üzleti partneréhez intézett azonos vagy hasonló tartalmú felhívást, e körben még tényállítást sem tett. Nem bizonyította azt sem, hogy az alperes valóban ismerte a felperesi vevők listáját és bizonyítást sem ajánlott fel a felhívás széles körének alátámasztására. A pontatlan jogi terminológia használata miatt valóban a felperes fizetéseképtelenségét állította, azonban a piac egyetlen szereplője felé történt ezen – pár napon belül helyesbített – tényállítás a felperesi társaság jó hírnevét nem sértette, és nem is veszélyeztette.

[27] Az adatszolgáltatással kapcsolatos ötödik keresetét a felperes a Tpvt. 2. §-ára, 5. §-ára és a 6. §-ára alapított jogsértő magatartások jogkövetkezményeként kérte, az adott magatartások jogellenességét azonban az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak. A Tpvt. 8. §-a által szabályozott magatartás szankcionálása pedig a versenyhatóság hatáskörébe tartozik.

[28] A pernyertes alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét az elsőfokú bíróság a 32/2003. IM rendelet 3. § (6) bekezdésére figyelemmel mérsékelte 3.000.000 forintra, mivel ezt látta arányban állónak a kifejtett ügyvédi tevékenységgel. Ezen felül a pervesztes felperest 7.344 forint alperes által előlegezett tanúdíj megfizetésére kötelezte.

IV.

[29] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

IV.1.

[30] A felperes fellebbezésében elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Kifogásolta a perköltség összegét is, mert álláspontja szerint az alperes részére megítélt ügyvédi munkadíj nem áll arányban az elvégzett munkával, ezért annak 200.000 forintra csökkentése indokolt.

[31] A bojkottfelhívás kapcsán kifejtette, hogy az értékelt tanúvallomások olyan személyektől származnak, akik érdekeltek az alperes pernyertességében. Az alperes és a cég1 között ma is fennáll a forgalmazói kapcsolat, ezzel szemben a felperesi üzleti kapcsolat megszűnt, ami azt bizonyítja, hogy a cég1 üzleti érdeke az alperes pernyertessége. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a 2020. február 27-i e-mail (F/15.) első mondatát, amely szerint az alperes 2019. december elején közvetlen szállítást kért. Ez a mondat lényegében elismerése annak, hogy kezdeményezte a felperes kizárását. A levelet tévesen értékelte az elsőfokú bíróság bemutatkozásként. Az alperes egyetlen olyan bemutatkozó megkeresést csatolt, amely 2019. május 31-én kelt, vagyis nem 2019 decemberében. Ekkor kizárólag a közvetlen szállítást kérő megkeresés történt. A bojkottfelhívást valóban nem tudta csatolni, de a fenti e-mail bizonyítja. A levelezés egyébként is bizonyítási szükséghelyzet teremtett a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 265. §-a alapján. Hangfelvételeket is csatolt a törvényes képviselők közötti beszélgetésekről, és az idézett mondatok megerősítik, hogy az alperes 2019 decemberében megkereste a cég1-t és közvetlen szállítást kért. Önmagában az is bizonyítja a bojkottfelhívást, hogy kizárásra került a forgalmazási láncból, a cég1 megrendelése megszűntek. A folyamat magában hordozza az alperes és a cég1 összehangolt magatartását. A tisztességtelenség azért áll fenn, mert a munkájának eredményeként lett értékesítve alperes terméke a cég1-nek. Amikor a termék már ismert lett, az alperes számára nem bírt előnnyel a vele való együttműködés. A Ptk. 1:3. § szerint a tisztesség követelményét sérti az, akinek joggyakorlása szemben áll olyan korábbi magatartásával, amelyben a másik fél okkal bízhatott. Az alperes 2019. december 3-i kapacitás felajánlására, annak az általa történő lekötésére és a neki nyújtott kizárólagosságra tekintettel bízott abban, hogy a kialakított forgalmazási lánc hosszú távon működni fog.

[32] A Tpvt. 2. §-a – azaz a generálklauzula – szerinti jogsértés már azzal megvalósult, hogy az alperes kiejtette a forgalmazási láncból úgy, hogy a ő hozta létre az üzleti kapcsolatot az alperes termékére. Az ítéletből nem derül ki, hogy mindezek ellenére miért nem állapítható meg a jogsértés, ezért a határozat sérti a Pp. 346. § (5) bekezdését.

[33] Téves a Szándéknyilatkozat minősítése. Annak tartalmából, az eset összes körülményeiből és nem pusztán az elnevezéséből kell kiindulni. A felek tárgyalása megelőzte az aláírását, a nyilatkozat a bizonyíték a felek tárgyalásának eredményére. A megállapodásuk az volt, hogy folytatják az üzleti kapcsolatot a korábbi forgalmazási rendben, különös tekintettel azon előzményre, hogy az alperesnek a cég1 részére küldött megkeresése nem volt fair. Ha a Szándéknyilatkozat nem a szóbeli megállapodásra bizonyíték, akkor az írásbeli elfogadásával jött létre a szerződés. A megállapodás tartalmával válik minden szokás és egymás között kialakított gyakorlat [Ptk. 6:63. § (5) bek.], és a gyakorlat során alakult ki a termékek vételára, ami egyértelmű volt, a számlák bizonyítják. A forgalmazni kívánt termékek köre megállapítható, az a Szándéknyilatkozat szerint a saját gyártású ásványvíz, különösen, de nem kizárólagosan termék2 márkanév alatt. A kizárólagosság ellenértékének meghatározására nincs jogszabályi előírás, a felek szabadon állapodnak meg arról, hogy az milyen formában nyer ellentételezést. A kizárólagosság kifejezetten annak elismerése, hogy az üzleti kapcsolatot ő hozta létre a cég1-vel. Egyetértett azzal, hogy az alperes nem volt jogosult visszavonni a nyilatkozatát és a visszavonásra irányuló nyilatkozat éppen azt támasztja alá, hogy az alperes maga is joghatást tulajdonított annak. Az alperesi törvényes

képviselő perbeli nyilatkozatából is az következik, hogy tudták, hogy ennek aláírásával kizárólagos forgalmazási kötelezettséget vállalnak a cég1 vonatkozásában. Elmondta ugyanis, hogy akkor valóban az volt a szándékuk, hogy próbálják visszaállítani az eredeti szerződéses kapcsolatot, tehát, hogy kereskedőként a cég1-hez a továbbiakban is a felperesi cég szállítson. Azért történt a visszavonás, mert lenyugodtak és úgy döntöttek, hogy a nyilatkozat nem szolgálta cég érdekét. Összefoglalva a kizárólagos forgalmazási jog kapcsán tett megállapításokat, a Szándéknyilatkozat bizonyítéka a felek szóbeli megállapodásának és a felperes általi elfogadásra tekintettel egyúttal a felek írásban kötött megállapodása. Tartalma kizárólagos forgalmazási jogot ad a felperesnek a cég1-nek értékesített minden alperesi ásványvíz termék vonatkozásában.

[34] A felperes utalt rá, hogy az elsőfokú bíróság sem az okozati összefüggést, sem a kárösszegezését nem vizsgálta. Az összegezés tekintetében szakértői bizonyítás iránti indítványát változatlanul fenntartotta.

[35] A jellegbitorlásra alapított igény kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet súlyosan szűkítve értelmezi a Tpvt. 6. §-át. A jogszabály nem csak a védjegyhez és nem csak a fogyasztók megtévesztéséhez köti a jogsértés megvalósulását. Az EAN kód is árujelző, tehát a használata megvalósítja a jogsértést, amit az alperes törvényes képviselője elismert a per során. Ettől független, hogy a számlázást a felperesi társaság végezte, hiszen a megrendelést az alperes kapta, a terméket ő szállította le. Neki is volt haszna az ügyleten gyártóként és az ebből eredő gazdagodás megtérítésére köteles.

[36] A jó hírnév megsértésére alapított sérelemdíj iránti kereset körében sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú ítélet a bizonyítási kötelezettségévé tette, hogy a levelet kinek küldte ki az alperes. Állította, hogy az ötödik, adatszolgáltatásra kötelezés iránti keresete pontosan ennek bizonyításra vonatkozott. Bizonyítási szükséghelyzetben volt ebben a körben, méltánytalan és jogsértő a kockázatává tenni, hogy alperes nem volt hajlandó adatot szolgáltatni és erre az elsőfokú bíróság nem kötelezte. Az adatszolgáltatás kötelezést nem csak a forgalmazási adatok vonatkozásában, hanem a jó hírnevét sértő levél elküldése vonatkozásában is kérte. A Tpvt. 2. §, 5. § és 6. § megsértése folytán az adatszolgáltatásra kötelezés lehetősége fennáll.

V.

[37] Az alperes csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását és az ügyvédi munkadíjból álló perköltsége összegének felemelését 7.900.000 forintra. Érvelése szerint az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján a pertárgyértéknek van jelentősége az ügyvédi munkadíj megállapításánál és nem az ügyvéd által kifejtett munkának. Utalt arra is, hogy jogi képviselője a pernyertessége érdekében „mindent megtett”, továbbá valamennyi nyilatkozatát határidőben előterjesztette, ezért a mérséklés indokolatlan volt.

[38] Az alperes fellebbezési ellenkérelme – a perköltségre vonatkozó fellebbezésével érintett rendelkezés kivételével – az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. Hangsúlyozta, hogy bojkottfelhívást meg sem tudott jelölni a felperes és azt sem bizonyította, hogy az alperesi gyártó által előállított termékeket kizárólagosan forgalmazhatta a cég1 felé; a szerződésük kizárólag a termék1 ásványvízre vonatkozott, amelyet a felperes nem fizetése okán felmondott. Nem szorított ki senkit a forgalmazási láncból. A felperes a fellebbezéséből kihagyta azt a fontos tény, hogy félrevezette a cég1-t a tekintetben, hogy az általa forgalmazott termékeknek valójában nem ő a gyártója; csak és kizárólag magának köszönheti a körülötte kialakult gazdasági kapcsolatokat. A Szándéknyilatkozat elfogadása a felek között nem hozott létre szerződést, hiszen a lényeges elemek (mennyiség, érték stb.) nem kerültek meghatározásra.

VI.

[39] Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében bírálta felül.

VII.

[40] A felperes fellebbezése nem alapos, az alperes csatlakozó fellebbezése alapos.

VIII.

[41] Az elsőfokú bíróság a releváns tényeket megállapította, érdemi döntésével és annak indokaival az ítéltábla a fellebbezéssel érintett körben egyetért, a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira, és a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak az alábbiakat emeli ki.

VIII.1.

[42] A felperes az elmaradt haszon iránti igénye alapjaként elsődlegesen tilos bojkottfelhívásra hivatkozott. Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a Tpv. 5. §-a értelmében a jogsértő magatartás a bojkottálónak a címzetthez intézett felhívásával valósul meg, amelyben a felhívás az üzleti tisztességre ütköző módon arra irányul, hogy a címzett és a bojkottált között a gazdasági kapcsolat szűnjön meg, illetve ne jöjjön létre {elsőfokú ítélet [113] bekezdés}. Helyesen fejtette ki azt is, hogy a felhívás szándékos és célzatos magatartás, a felperes pedig az ennek megfelelő tényállást, a felhívás konkrét tartalmát nem is adta elő, így ezen igénye nem lehet megalapozott. A 2020. február 27-i e-mail (F/15.) első mondata – amely szerint az alperes 2019. december elején közvetlen szállítást kért – a felperes érvelésével szemben nem elismerése annak, hogy az alperes a felperessel fennálló gazdasági kapcsolat megszüntetésére való felhívást intézett volna a cég1 felé.

[43] Nem releváns a felperes hivatkozása a törvényes képviselők közötti beszélgetések hangfelvételeire, azt ugyanis, hogy az alperes 2019 decemberében megkereste a cég1-t és közvetlen szállítást kért a 2020. február 27-i levél alátámasztja, de ebből a kifejtettek szerint a

bojkottfelhívás törvényi tényállásának megvalósulása nem következik. Nem vezethetett eredményre így az a fellebbezési érvelés sem, miszerint a bojkottfelhívás kapcsán értékelt tanúvallomások olyan személyektől származnak, akik érdekeltek az alperes pernyertességében. A felperes által állított felhívás konkrét tartalma megjelölésének hiányában annak tisztességtelen jellege fel sem merülhet, illetve a tisztességtelensége nem is vizsgálható, melyből következően nem foghatott helyt a fellebbezésnek a Ptk. 1:3. §-ra hivatkozással előadott okfejtése sem.

[44] Alapítanul hivatkozott a felperes arra is, hogy az alperes és a cég1 közötti levelezés bizonyítási szükséghelyzet teremtett a Pp. 265. §-a alapján, mivel ilyenre a keresetlevelében [Pp. 170. § (5) bekezdés b) pontja] és az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, továbbá nem is valószínűsítette a Pp. 265. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban írt feltételek fennállását.

VIII.2.

[45] A felperes másodlagosan a Tpv. 2. §-ának megsértésére, vagyis a generálklauzulára hivatkozott többlettényállási elemként megjelölve, hogy kizorították az üzleti kapcsolatból. Az ítéltábla maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos okfejtését {elsőfokú ítélet [122]-[139] bekezdések}; ami részletesen, jogszabályi hivatkozásokkal tartalmazza a döntés indokait, ezért alapítanul hivatkozott a fellebbezés a Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértésére is.

[46] Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a Tpv. 2. §-a a tisztességtelen versenycselekményekkel szembeni fellépés generálklauzulája, amely általánosságban tiltja a tisztességtelen piaci magatartásokat. Nem általános háttérszabálya az egyes tisztességtelen magatartások tényállásainak, hanem önálló, sui generis tényállás, azonban szubszidiárius, ami azt jelenti, hogy ha valamely magatartás megfelel egy nevesített törvényi tényállásnak, akkor az adott magatartást kizárólag ezen konkrét tényállás szerint lehet és kell megítélni (BDT2011. 2444. II. pont, BDT2017. 3678., PJD2020. 17.). Az adott esetben a felperes az üzleti kapcsolatból való kizorításra hivatkozott, ami lényegében a tilos bojkottfelhívásnak felel meg, azaz a generálklauzula alkalmazásának nem lehet helye.

VIII.3.

[47] A Szándéknyilatkozattal összefüggésben is maradéktalanul egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel {elsőfokú ítélet [133]-[139] bekezdései}, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel csak az alábbiakat emeli ki.

[48] A felperes a fellebbezésében nem vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a 2018. január 30-i megállapodás nem biztosított kizárólagos forgalmazói jogot a számára. A szerződés létrejöttének szabályára [Ptk. 6:63. (1) bekezdés] hivatkozással azt hangsúlyozta, hogy a Szándéknyilatkozat alapján rendelkezett kizárólagos forgalmazói joggal; a Szándéknyilatkozat a felek megállapodása volt, hogy folytatják az üzleti kapcsolatot

a korábbi forgalmazási rendben, annak aláírásával kizárólagos forgalmazási kötelezettséget vállaltak a cég1 vonatkozásában.

[49] A Szándéknyilatkozat megtételekor azonban fennállt a felek 2018. január 30-i gyártási keretszerződése, melyre tekintettel az üzleti kapcsolat folytatásához – „a korábbi forgalmazási rendben” – új megállapodás létrejötte nem volt szükséges. A korábbiakhoz képest a Szándéknyilatkozat annyiban jelenthetett többletet, hogy a kizárólagosságra utal. Akként fogalmaz, hogy a cég1 „saját gyártású ásványvizet – különösen, de nem kizárólagosan termék2 márkanév alatt – kizárólag” a felperesen keresztül értékesíti az alperes „a mai naptól”.

[50] A felperes állítása az volt, hogy ezen nyilatkozat szerződéses ajánlat volt az alperes részéről és annak elfogadásával a megállapodás létrejött közöttük. A megjelölt nyilatkozat azt foglalja magában, hogy az alperesnek van „saját gyártású” ásványvize, amelynek értékesítésére jogosult, és ezt az értékesítési jogot egy konkrétan megjelölt harmadik személy – a cég1 – irányában átengedi a felperes részére. A visszterhesség vélelme (Ptk. 6:61. §) értelmében a szerződéssel kikötött szolgáltatásért, ha a szerződésből vagy a körülményekből más nem következik ellenszolgáltatás jár. A felperes sem állította, hogy ingyenes szerződés jött volna létre a felek között, ebből következően helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a kizárólagos értékesítési jog ellenértéke a szerződés lényeges kérdése és a Ptk. 6:63. § (2) bekezdése alapján a szerződés létrejöttéhez a feleknek az ebben való megállapodása szükséges. A felperes állítása az volt, hogy a perbeli esetben a kizárólagosság kifejezetten annak elismerése, hogy az üzleti kapcsolatot felperes hozta létre a cég1 vel az alperes terméke vonatkozásában (fellebbezés 7. oldal első bekezdés). Semmivel nem támasztotta alá azonban, hogy maga az alperes ezt tényleges ellenértéknek tekintettel, és ennek fejében ajánlotta fel a Szándéknyilatkozatban foglalt kizárólagosságot.

[51] Maga a felperesi törvényes képviselő sem tekintette a Szándéknyilatkozat aláírását, illetve annak elfogadását szerződéskötésnek. A perbeli meghallgatásakor azt adta elő ugyanis, hogy „a szándéknyilatkozattal kapcsolatosan azt tudom mondani, hogy ez lett volna az alapja jövőbeli szerződésnek, amit megkötünk és ami már teljeskörűen rendezte volna azt, hogy milyen kútról, milyen márkák és mennyiségek gyártása lett volna az alperesi cég kötelezettsége” (28. ssz.-ú jkv. 12. old.), „a szerződéskötés lett volna a következő lépés, ami a szándéknyilatkozatot követte volna, ezért is készült ez a szándéknyilatkozat, hogy azt követően, majd azt szerződésben pontosítsuk, illetve megkössük a szerződést a szándéknyilatkozattal egyező tartalommal.” (28. ssz.-ú jkv. 9. old.)

[52] Nem támasztja alá a felperes jogi érvelését személyl alperesi törvényes képviselő azon előadása sem, mely szerint az volt a szándékuk, hogy próbálják visszaállítani az eredeti szerződéses kapcsolatot, hogy kereskedőként a cég1 hez a továbbiakban is a felperesi cég szállítson (28. ssz.-ú jkv. 17. oldal). Ezzel egyezően nyilatkozott egyébiránt az alperesnél munkát végző tanú3 is, amikor elmondta, hogy a Szándéknyilatkozat aláírásakor még az volt a cél, hogy menjen tovább a kapcsolat, mert jó ügyfelük volt a felperes (32. ssz.-ú jkv. 7. oldal). Ezen nyilatkozatok egyértelműen a korábbi, a Szándéknyilatkozat megtételének

időpontjában is fennálló szerződés folytatására, nem pedig egy új, más tartalmú szerződés megkötésére utalnak. tanú⁵ tanúvallomása is azt erősíti, hogy nem jött létre a Szándéknyilatkozat következtében szerződés a felek között, illetőleg az alperes szándéka ezen nyilatkozat megtételével nem új szerződés megkötésére irányult, hiszen az alperes törvényes képviselője elmondása szerint azzal kereste meg őt mint ügyvédet, „hogy nincs szándékában ennek a szándéknyilatkozatnak az alapján szerződést kötni.” (41. sz.-ú jkv. 2. oldal).

[53] Mivel a kizárólagosságra vonatkozó szerződés létrejöttét a felperes nem bizonyította, a kizárólagosság megszegésére alapított kártérítési igénye sem lehet alapos.

VIII.4.

[54] Mindenben osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a jellegbitorlásra alapított igény elutasítása körében írt indokait {elsőfokú ítélet [159]-[164] bekezdései}, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésben kifejtettekkel ellentétben az elsőfokú bíróság nem értelmezte „súlyosan” szűkítve a Tptv. 6. §-át. Főszabály szerint a jellegbitorlás öt tényállási eleme: a versenytársi minőség; a jellegzetes külső; a jellegzetesség, ami a versenytárs áruját vagy a versenytársat szokták felismerni; piaci ismertségét; végül az összetéveszthetőség, illetve az arra való alkalmasság (BDT2019. 3962.). A vonalkód sem jellegzetes külsőnek, sem olyan jellegzetességének nem minősül, amelyről a versenytársat szokták felismerni.

VIII.5.

[55] A jó hírnév megsértésére alapított sérelemdíj iránti kereset körében a fellebbezés kizárólag azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási kötelezettségévé tette, hogy a levelet kinek küldte ki az alperes; a felperes érvelése szerint „bizonyítási szükséghelyzetben van ebben a körben”. A keresetlevelében az adatszolgáltatásra irányuló kereseti kérelme körében azonban az F/36 alatt csatolt vevőlistára utalással maga adta elő, hogy mely vevőknek küldte meg az alperes a levelet. Ebből az is okszerűen következik, hogy fogalmilag kizárt a Pp. 265. §-a szerinti bizonyítási szükséghelyzet, melynek feltételeit [Pp. 265. § (2) bekezdés a)-c)] ebből következően nyilvánvalóan nem is valószínűsítette; mindezek miatt nem vezethetett eredményre a jó hírnév megsértésével kapcsolatos elsőfokú döntéssel szemben előadott fellebbezési érvelés.

[56] Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra is, hogy az adatszolgáltatásra kötelezést nem csak a forgalmazási adatok vonatkozásában, hanem a jó hírnevét sértő levél elküldése vonatkozásában is kérte. Az adatszolgáltatásra kötelezés ugyanis a Tptv. 86. § (2) bekezdés f) pontja értelmében a megállapított jogsértés jogkövetkezménye, nem pedig bizonyítási eszköz.

IX.

[57] A fellebbezés másodlagosan hatályon kívül helyezésre is irányult. A felperes eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte és megsértette az indokolási kötelezettségét. A fentiekben kifejtettek szerint azonban az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége okszerű és logikus volt. Az elsőfokú ítélet teljeskörűen tartalmazza továbbá a releváns tényeket, a Tpv., valamint a Ptk. vonatkozó rendelkezéseinek ismertetése mellett a részletes jogi okfejtést a keresetet elutasító döntés körében, így a határozat indokolása nem tekinthető formálisnak. A kifejtettek szerint a bizonyítási szükséghelyzetre vonatkozó eljárási szabály megsértését is alaptalanul állította a felperes.

X.

[58] Az ítéltábla osztja ugyanakkor az alperesnek az ügyvédi munkadíjból álló perköltségre vonatkozó csatlakozó fellebbezésében foglaltakat annyiban, hogy az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján megállapítható 7.900.000 forint ügyvédi munkadíj csökkentése nem volt indokolt.

[59] Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint az ügyvédi munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel nem áll arányban. Az IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdése értelmében tehát az alperes javára megítélendő összeg meghatározásakor a bíróság a pertárgy értékén túl az elvégzett képviseleti munka mennyiségére, a jogi képviselő szakmai tevékenységére, az ügy jogi bonyolultságára, a beadványok és a tárgyalások számára, az előkészítő munkára és mindezek időigényére lehet figyelemmel. Mindezt a hosszabb ideje kialakult és egységes bírói gyakorlat (BH1993. 52., BH1994. 678., BH1999. 239., BDT2019. 3965.) is alátámasztja. A mérséklés soha nem kötelezettség, hanem minden egyedi esetben a bíróság mérlegelésén alapul (BDT2023. 4651.).

[60] A fentiek szem előtt tartásával az ítéltábla álláspontja szerint az adott esetben nem tekinthető eltúlzottnak az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján számított 7.900.000 forint ügyvédi munkadíj. A felperes több kereseti kérelmet terjesztett elő, az elsőfokú bíróság 11 – ezek közül 6 időigényes – tárgylást tartott, melyeken az alperes jogi képviselője aktívan részt vett. A keresettel szembeni védekezés, a csatolt mellékletek tanulmányozása a jogi képviselő részéről komoly ténybeli és jogi felkészülést igényelt. Mindezeket a körülményeket értékelve az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a perköltségre vonatkozó rendelkezését megváltoztatta és a felperes által fizetendő ügyvédi munkadíjat az igényelt összegre felemelte. A kifejtettek azt is jelentik, hogy a felperes perköltségre vonatkozó fellebbezési kérelme nem volt alapos.

XI.

[61] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben, a perköltség vonatkozásában megváltoztatta, és a felperes perköltségben marasztalását 7.907.344 forintra felemelte, míg a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

XII.

[62] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg az alperes csatlakozó fellebbezése eredményes volt, melyre tekintettel a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes részére a másodfokú eljárásban felmerült 1.000.000 forint ügyvédi munkadíjból és a csatlakozó fellebbezés illetékéből álló perköltséget. Az ügyvédi munkadíj mértékét az ítéltábla az IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján – a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére figyelemmel – mérsékelt összegben állapította meg. A felperes köteles továbbá megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. Az illetéknek az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára történő megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2023. november 9.

Dr. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

Dr. Balsai Csaba Zoltán s. k.
Dr. Vasady Loránt Zsolt s. k.
előadó bíró
bíró